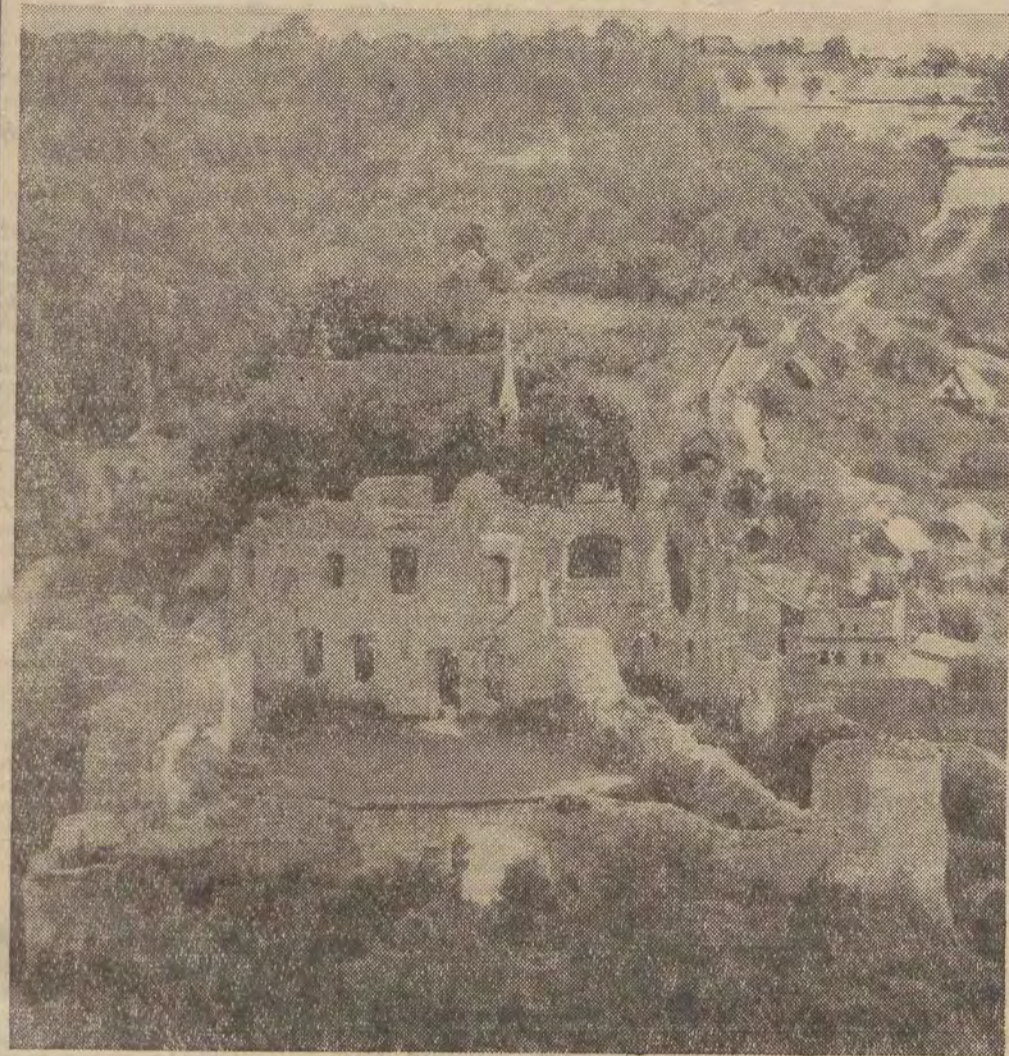

Lato, lato – jak się masz?

Pod tym tytułem prezentujemy naszym Czytelnikom zdjęcia najpiękniejszych rejonów Polski, jako że cudze chwalimy a swego wciąż jeszcze nie znamy (na ogół). Dziś przedstawiamy:

Kazimierz nad Wisłą
(widok z baszty – na pierwszym planie ruiny zamku)

„Pisz na Bełchatów“

STRUMIEN ZMIENIA KIERUNEK

Droga prowadzi szerokim zakolem w dół. Osiemdziesiątka gm. stc tydr „na lew, na sypie”. Szasy są tu znakomicie – prawdziwy powód do dumy, a przy tym – oszczędność czasu. Zaś czas w Turoszowie liczy się jeśli nie na wagę złota, to na wagę megawatów.

Kiedy pozostawiamy za sobą dymy Zittau, w samochozie wybucha sprzeczka – była już ta droga przed 57 rokiem, czy jej nie było? – Skądże, żadnej drogi o asfaltowej nawierzchni nie było na obszarze całego „Worka” – rozszadzono spór na miejscu – w kombinacie.

Okazji do porównań Turoszowa i zamierzonej bełchatowskiej budowy nie brak, a już w turoszowskim „Worku” nie można ich po prostu uniknąć. Wiadomo, jedno i drugie, to – w jednym wypadku była, a w drugim jest jeszcze (nie obrażajcie się, bełchatowianie) – przysłowiowa „dziura zabita deskami”. Tu i tam chodzi o absolutną zmianę. Zmianę tętna życia, ludzi, krajobrazu, nawet języka. Turoszów już ten absolut osiągnął.

Właśnie ostatnio zdecydowano, kto zostanie w kombinacie na stałe. Wielka budowa dobiega końca, z prawie 20 tys. ludzi, którzy pracowali tu przed dwoma laty, zostało już tylko co nie co ponad 10 tysięcy. Na stałe, do obsługi elektrowni i kopalni, pozostanie jeszcze mniej. Niewielu, bardzo niewiele, będzie miał Turoszów obywateli pochodzących z Łódzkiego, Warszawskiego, czy Kieleckiego. To są dla Turoszowa stracone tereny. „Za rok łódzkiego w całym „Worku” nie uwidzisz”. Inne tylko tam, to samo dotyczy również lubińskiej miedzi.

Investycja bełchatowska „wyskoczyła” tak nagle, że niejednemu z doświadczonego kadrowców przemysłowa szkła. Migracja na trasie „Dolny Śląsk – Łódź” zaczyna już przybierać odwrotny niż dotąd kierunek. Jeszcze przed rokiem nikt się tego nie spodziewał, przeciwnie, przewidywano – dalszy – na-

plyw pracowników z Łódzkiego do Lubina... A tu masz... – Na pewno zajdą duże zmiany w naszej starej kadrze – mówi inżynier techniczny wrocławskiej „Jedynki”, przedsiębiorstwa, które z Turowa przeszło do Lubina. Niech się tylko zacznie Bełchatów, a znaczna część naszych ludzi pojedzie na nową budowę, bliżej swoich... I co na to może po wiedzieć stary inżynier, wy-

Kierownik wyprawy w Hindukusz – Andrzej Wilczkowski donosi z Kabulu:

Najpierw przekroczyliśmy Pamir. Lot na wysokości 8000 m skurczył to ogromne pasmo gór i wgniół pod nas. Potem pojawiają się góry usypane z piasku. Aż po horyzont sięgające, niezliczone grzbiety żółtawo-brunatne, połamane wielokrotnie garbami grzbietów i wklęsłościami żlebobów – nigdzie nie zmieniają swej barwy. Wielkie, górskie omen-tarzystwo, bez śladów jakiegokolwiek życia.

Mijamy Amu-Darię, której woda z tej wysokości wygląda jak płynny ołów. Wzdłuż rzeki wąskie pasmo uprawnych pól i znowu ta przytłaczająca górskie pustynia. Czasami jedynie ukazuje się jakaś nitka zielenności, w której można dopatrzeć się potoku. Widać, jak woda wznacza tu ścisłe granice roślinności. Niekiedy rzeka kończy się w piaskach i zieleni znikła wraz z nią.

PIERWSZE 45 LAT

Od Amu-Darię lecimy nad Afganistanem, cały czas zadając sobie pytanie, czego mogli chcieć najeźdźcy od tej surowej ziemi, którą z najwyższym wysiłkiem można zmusić do wykonywania normalnej funkcji – dawać ludziom chleba. A jednak od najdawniejszych czasów nie było tu

jadacz szlaku budów od Nowej Huty począwszy? – Ha, trudno – świetnie!

Nie tylko inżynierowie i pracownicy techniczni z Łódzkiego pracują w Turoszowie czy Lubinie. Jest w tych kombinatach także wielu administratorów, urzędników, pracowników kultury, a przede wszystkim handlowców i rzemieślników z naszego województwa. Ci ostatni na przykład przyjechali do Turoszowa w kilku większych grupach. Kombinat stworzył im szczególnie dogodne warunki do uprawiania ich zawodów. Każdy rzemieślnik liczy się na tym terenie na wagę złota. Stąd wzięto się właśnie wiele ma-

(Dalszy ciąg na str. 4)

Cena 50 gr.

Wydanie A

panorama

DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO

Rok XVIII Łódź, niedziela 18 i poniedziałek 19 sierpnia 1963 roku

Nr 197 (5198)

W rocznicę Rewolucji – 7 listopada br. radziecka ropa dopłynie do granic Polski

Rurociąg „Przyjaźń” – przed terminem!

W sobotę, 17 bm, zakończyła się w Warszawie konferencja specjalistów ZSRR, Polski i NRD w sprawie przygotowania rurociągu naftowego „Przyjaźń” do eksploatacji. W czasie 5-dniowych obrad omówiono szczegółowo aktualną sytuację na budowie wszystkich odcinków rurociągu w tych trzech krajach. Uczestnicy konferencji zwiedzili budowę rurociągu, stację pomp i inne urządzenia tej wielkiej, międzynarodowej inwestycji.

Strona Polska i NRD z wielkim zadowoleniem przyjęły oświadczenie przedstawicieli Związku Radzieckiego, iż w wyniku wzmoczonych wysiłków udowniczych rurociągu na terenie Kraju Rad. 7 listopada – w rocznicę Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej – radziecka ropa dopłynie do zbiorników pierwszej polskiej

stacji pomp. Będzie to równoznaczne z zapoczątkowaniem napełniania ropy całego rurociągu na naszym terytorium.

Prace te zakończyć się miały w połowie grudnia, a więc przed terminem przewidzianym w pierwotnym harmonogramie, tj. w początkach 1964 roku.

W celu dalszego przyspieszenia terminu eksploatacji rurociągu rozpatrzono techniczną możliwość równoczesnego napełniania go od strony wschodniej i zachodniej. Pozwoliłoby to zakończyć napełnianie 670-kilometrowego

polskiego odcinka magistrali do końca listopada br. i przy (Dalszy ciąg na str. 2)

Fakty Opinie Poglądy

HISTORIA SIĘ POWTARZA

W Madrycie policja frankistowska aresztowała jednego z najzdolniejszych poetów młodego pokolenia – Carlosa Alvaręza, oskarżając go o ujawnienie prasie zagranicznej metod stosowanych przez policję madrycką. Kilku pisarzy hiszpańskich i południowoamerykańskich w publicznej deklaracji wyraziło swoje obawy co do losu Alvaręza, żądając jednoznacznie dla niego możliwości korzystania z prawa obrotu w myśl Kartę ONZ.

ZNÓW SAMOBÓJCZY PROTEST

Donosiłszy dwa miesiące temu o publicznym samobójstwie pewnego bonzy z Sajgonu (spłonął na stosie). Dwa tygodnie temu historia się powtórzyła. Publicznie, z własnej woli, spłonął drugi buddyjski mnich. Samobójstwo (tytuł samymi środkami) – jeśli rząd Diema nie skończy z polityką dyskryminacji religijnej – za powiedziała także Dieu Hue, kapłanka buddyjska, matka jednego z najbardziej znanych wietnamskich uczonych.

Napięcie pomiędzy buddystami (80 proc. ludności), a rządem południowowietnamskim wzrosło gwałtownie dwa miesiące temu, kiedy władze zabroniły uroczystych obchodów urodzin Buddy. Policja zniszczyła wtedy kilka ołtarzy wzniesionych na cześć boga. Coraz częstsze manifestacje ludności tłumione są przez policję z niebывалым okrucieństwem.

KUPUJECIE KASKI ROMMLA

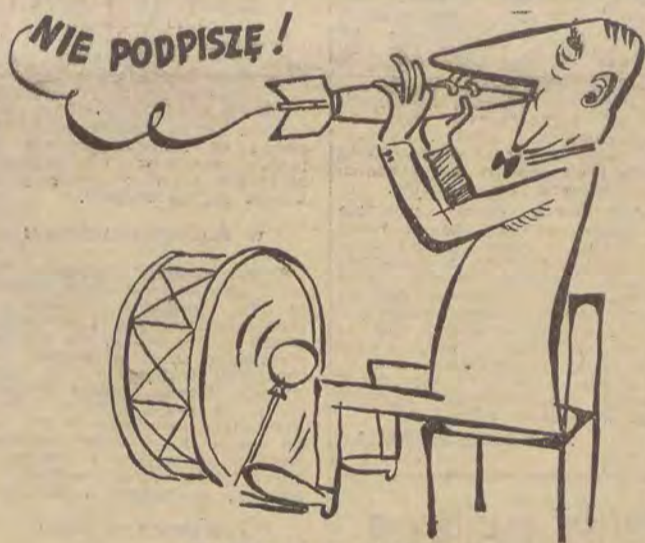
Nieoczekiwany artykuł oferuje amerykańskim podróżnikom firma Day Co. Są to odkryte w pewnym europejskim składzie, pochodzącym z czasów wojny, kaski kolonialne z oryginalnymi znakami przeznaczonymi dla afrykańskiego korpusu Rommla.

Tekst reklamowy podkreśla ostrożnie – że kasków tych nie żądano wystać, ponieważ armia marszałka Rommla poniosła klęskę.

„OKAZJA“

Dziesiątą rocznicę rewolucji kubańskiej uczcił w swoisty sposób amerykański departament stanu. Mianowicie, tego dnia 58 studentom amerykańskim odebrano paszporty. Powód: studenci, mimo istniejącego oficjalnego zakazu, odwiedzili w ostatnim czasie Kuba. Grozi im kara więzienia do lat pięciu i grzywna w wysokości 5000 dolarów.

Na marginesie tygodnia

CHARLES(de Gaulle)TON
Rys. Ibis-Jankowski

spokoju. Najpierw Aleksander Wielki, potem Dżyngis-Chan, którego najeźdźcy zniszczyli odwieczny system kanałów melioracyjnych na tyle, że do dnia dzisiejszego nie udało się go w pełni odbudować, w końcu – Anglii. Ci ostatni wielokrotnie próbowali podporządkować sobie kraj i dopiero trzecia wojna, stoczona w 1919 roku dała Afganistanowi pełną niepodległość.

Miasto ludzi ambitnych

To już 45 lat. Czerdziesiąt pięć lat niepodległości. W kraju, gdzie słońce jest wrogiem, ziemia jest wrogiem i nawet woda jest wrogiem, gdy pod koniec pory deszczowej schodzi powódź z gór. W kraju, gdzie przez 9 miesięcy w roku nie spada ani kropla deszczu.

Podchodzimy do lądowania. Port lotniczy w Kabulu jest niewielki, ale bardzo nowoczesny i rzeczywiście piękny. Przed budynkiem portu widać nas Antek Tokarski i samochodem. Na trzy raty, przewozi nas do domu swoich rodziców. Państwo Tokarscy

mieszkają tu już niemal od roku. Profesor jest z ramienia ONZ doradcą rządu afgańskiego do spraw naftowych. Uroczy, bezpośredni człowiek, pomaga nam nosić bagaże na pierwsze piętro rozległego domku, gdzie w pokoju Antka rozlokowuje się cała wyprawa. Potem zimny tusz i śniadanie.

Jeszcze tego samego dnia, w niedzielę, udajemy się zbierać dostępne na miejscu materiały topograficzne. Map terenów działania wyprawy nie ma, ale trasy dojazdowe też są ważne.

NOWOCZESNA STOLICA

Wieczorem wychodzimy do miasta. Niedziela nie jest dniem świątecznym. Dzuma – odpowiednik niedzieli, wypada tu w piątek. W mieście – codzienny ruch dnia powszedniego. Szerokie asfaltowe ulice, światła na skrzyżowaniach, policjanci regulujący ruch, duża ilość pięknych samochodów i wiele ślicznych kolorowych domów. Nie jest to miasto wysokie. Najwyższa chyba jest góra, wznosząca się w samym śródmieściu. Niemniej jednak nowa zabudowa, kształtująca obecnie charakter stolicy, jest funkcjonalna i bardzo piękna. Główna rola w architekturze gra kolor i faktura ścian. Kolorowe wille kryją się w głębi ogrodów. Architekci budują nowy, interesujący Kabul.

Zagląbiamy się w uliczki starego

(Dalszy ciąg na str. 4)

